

N:o 10.

Ank. till Riksd. kansli den 13 febr. 1890, kl. 12 midd.

Lagutskottets utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändrad lydelse af 11 och 13 §§ i lagen angående lösdrifvares behandling den 12 juni 1885.

Kongl. Maj:t har den 24 sistlidne januari till Riksdagen aflåtit en så lydande proposition (n:o 13):

»Med öfverlemnande af statsrådets och högsta domstolens i ärendet förda protokoll, vill Kongl. Maj:t härigenom, jemlikt 87 § regeringsformen, föreslå Riksdagen att antaga följande förslag till

Lag

angående ändrad lydelse af 11 och 13 §§ i lagen angående lösdrifvares behandling den 12 juni 1885.

Härigenom förordnas, att 11 och 13 §§ i lagen angående lösdrifvares behandling den 12 juni 1885 skola erhålla följande ändrade lydelse:

11 §.

1 mom. Kostnaden för hemfärden, när den som undergått tvångsarbete från arbetsanstalten frigifves, äfvensom för uppehälle under färden

Bih. till Riksd. Prot. 1890. 7 Saml. 6 Häft.

och nödortftig beklädnad bestrides af allmänna medel, i den mån den frigifnes vid anstalten innestående tillgångar ej dertill förslå. Ej må den frigifnes tillgångar i vidsträcktare mån för nämnda ändamål anlitas, än att han eger i behåll nödiga medel för uppehälle under minst fjorton dagar.

2 mom. Huru medel, som den frigifne kan hafva vid arbetsanstalten innestående, må komma honom till godo, derom gälle hvad af Konungen särskildt förordnas.

§ 13.

Kommer den, som undergår tvångsarbete, i förändrade vilkor, så att hans kvarhållande vid arbetsanstalten icke vidare är af nöden, ege Konungens befallningshafvande i det län, der tvångsarbetsanstalten är belägen, förordna, att han skall från anstalten frigifvas. I sådant fall varde han utan förpassning på fri fot stäld; skolande hvad 11 § 1 mom. och 12 § innehålla icke ega tillämpning på den sålunda frigifne.»

Det framlagda lagförslaget har, på sätt inhemtas af det propositionen bilagda utdrag af statsrådsprotokollet den 6 december 1889, föranledts af ett utaf fångvårdsstyrelsen afgifvet förslag till reglemente angående arbetspremier m. m. vid de centrala straff- och tvångsarbetsanstalterna, hvilket förslag bland annat innehölle, att fångarnes besparade arbetsförtjenst skulle insättas i postsparbanken för att derifrån, under vissa vilkor och i viss ordning, efter frigifningen komma fången till godo. Denna anordning, hvilken syntes föredragande departementschefen vara i alla afseenden lämplig, kunde emellertid, så vidt anginge de till tvångsarbete dömda, icke genomföras, så länge de häremot stridande bestämmelserna i 11 och 13 §§ i lagen den 12 juni 1885 angående lösdrifvares behandling kvarstode, hvarför departementschefen ansåg nödigt att, på sätt fångvårdsstyrelsen hemställt, nämnda bestämmelser underginge sådan ändring, att den nu föreslagna anordningen kunde blifva tillämplig jemväl å de till tvångsarbete dömda; och syntes denna förändring lämpligen böra ske sålunda, att, i likhet med hvad nu gälde beträffande ransaknings- och straffångar, det öfverlemnades åt Konungen att i nu ifrågasvarande hänseende förordna beträffande de till tvångsarbete dömda. I öfverensstämmelse med departementschefens sålunda uttalade åsigt är det framlagda lagförslaget affattadt.

Lagutskottet, till hvilket propositionen blifvit af båda kamrarne hänvisad, har vid granskning af bestämmelserna i den föreslagna lagen icke funnit något att deremot anmärka och hemställer följaktligen,

att förevarande proposition må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 13 februari 1890.

På lagutskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.
